

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 750/2016-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. októbra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudkýň Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Marianny Mochnáčovej predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti WAGNER SERVISCENTRUM s. r. o., Hlavná 111, Prešov, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. JCLic. Tomáš Majerčák, PhD., Južná trieda 28, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. JCLic. Tomáš Majerčák, PhD., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 7 S 56/2011-168 z 20. marca 2013 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžf 14/2013 z 24. septembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti WAGNER SERVISCENTRUM s. r. o.,
o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. januára 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti WAGNER SERVISCENTRUM s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv čl. 20 ods. 1, čl. 46

ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 S 56/2011-168 z 20. marca 2013 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Sžf 14/2013 z 24. septembra 2014 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že Daňový úrad Košice IV (ďalej len „daňový úrad“) začal voči sťažovateľke vykonávať daňovú kontrolu za zdaňovacie obdobie september 2009. Rozhodnutím Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“ alebo „žalovaný“) č. 1/223/829-44017/2011/990057-r z 12. apríla 2011 (ďalej len „rozhodnutie finančného riaditeľstva“) bol potvrdený dodatočný platobný výmer daňového úradu č. 698/230/101453/10/Pav zo 17. decembra 2010, ktorým sťažovateľke ako platcovi DPH nebol priznaný nadmerný odpočet DPH za zdaňovacie obdobie september 2009 v sume 69 437,57 € a bola vyrubená DPH v sume 8 766,43 € s odôvodnením, že sťažovateľka ako daňový subjekt v zdaňovacom období september 2009 nepreukázala splnenie podmienok na odpočítanie dane z faktúry č. 20090201, čím došlo k porušeniu § 49 ods. 1 a 2 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“).

Sťažovateľka podala na krajskom súde žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia finančného riaditeľstva. Krajský súd rozsudkom č. k. 7 S 56/2011-112 z 1. februára 2012 žalobu sťažovateľky zamietol.

Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu č. k. 7 S 56/2011-112 z 1. februára 2012 odvolanie. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Sžf 21/2012 z 30. októbra 2012 rozsudok krajského súdu č. k. 7 S 56/2011-112 z 1. februára 2012 zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka uvádza, že najvyšší súd

vo svojom rozhodnutí poukázal na pochybenia krajského súdu, ktorý sa nezaoberal a ani nevysporiadal s tvrdeniami sťažovateľky, že

„- daňová povinnosť podľa § 19 ods. 4 ZDPH vznikla dňom prijatia platby, to jest dňom nasledujúcim po odpísaní platby z účtu sťažovateľa, teda 4. 9. 2009,

- právo na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 1, 2 písm. a) ZDPH vzniklo dňom vzniku daňovej povinnosti, teda 4. 9. 2009,

- právo odpočítať daň bolo uplatnené v súlade s § 51 ods. 1 písm. a) ZDPH po obdržaní faktúry od platiteľa dňa 4. 9. 2009, a to v termíne na podanie daňového priznania za september 2009,

- tento budúci zdaniteľný obchod na základe uvedených účtovných dokladov bol riadne zaučtovaný v účtovníctve žalobcu,

- zväracia linka bola dodaná v decembri 2009 a obchod tam bol dokonaný v zmysle kúpnej zmluvy,

- po získaní technického osvedčenia a príslušného inšpekčného orgánu je zväracia linka od mája 2010 v plnej prevádzke a produkuje výrobky, ktoré žalobca predáva“.

Sťažovateľka ďalej uvádza, že najvyšší súd zároveň vyslovil názor, že *„neboli využité procesné možnosti vypočutia osôb reálne zúčastnených na samotných transakciách kúpy a predaja strojového zariadenia ako aj členov kontrolnej skupín“*. Sťažovateľka je toho názoru, že po vrátení vecí z uvedeného logicky vyplývala povinnosť krajského súdu vysporiadať sa s už uvedenými vecami.

Sťažovateľka poukazuje na to, že po vrátení vecí krajský súd nevykonal ani dokazovanie v medziach § 250i ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 (ďalej aj „OSP“), nevypočul svedkov, nevypočul členov kontrolnej skupiny a opätovne akceptoval len tvrdenia jednej strany sporu, a to žalovaného, čím podľa sťažovateľky došlo k porušeniu ústavného princípu rovnosti strán sporu. Krajský súd taktiež v rozpore s § 250ja ods. 4 OSP nepostupoval podľa právneho názoru najvyššieho súdu a opätovne rozhodol napadnutým rozsudkom, ktorým žalobu zamietol.

Sťažovateľka uvádza, že krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku skopíroval odôvodnenie svojho prvého rozsudku, navyše odôvodnenie je len na s. 7-8. Krajský súd na s. 9 uviedol, že zotrúva na svojom stanovisku a nemal žiaden dôvod na doplnenie dokazovania, ako ani na vykonanie dôkazov nevyhnutných podľa § 250i ods. 1 OSP, pretože zväracia linka nemala svoju „identitu“, keďže táto nebola preukázaná v zmysle § 71 ods. 2 písm. f) zákona o DPH.

Sťažovateľka proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala odvolanie, ktoré odôvodnila tým, že *„1. Krajský súd v Košiciach nepostupoval v súlade s právnym názorom Najvyššieho súdu SR v súlade s § 250ja ods. 4 OSP, a nevykonal žiadne ďalšie dokazovanie za účelom zistenia čo najúplnejšieho skutkového stavu veci a nevykonal ani dokazovanie v medziach § 250i ods. 1 OSP“*, a poukázala

«2. ... na nezrozumiteľnosť rozsudku, nakoľko súd neuviedol, prečo faktúra č. 20090901 zo dňa 4. 9. 2009 nemala splňať všetky zákonné náležitosti, nakoľko samotný krajský súd uviedol, že „návrh na odpočítanie dane po formálnej stránke správca dane nespochybnil“.

3. Poukázal aj na nesprávny záver krajského súdu v tom smere, že sťažovateľ nemal v čase poskytnutia preddavku k dispozícii doklad podľa § 1 ods. 1 písm. a) až d) nariadenia vlády SR č. 310/2004 Z. z. čo je podstatnou náležitosťou sprievodných dokladov prislúchajúcich k spornej faktúre za predmetné zdaňovacie obdobie. Súd si urobil takýto záver v rozpore s právnymi predpismi, nakoľko:

- neexistuje žiadne rozhodnutie správneho orgánu o tom, žeby sťažovateľ tieto všeobecne záväzné predpisy porušil,

- súd zároveň neuvádza, ktorý právny predpis upravuje podstatné náležitosti sprievodných dokladov,

- tento záver súdu je aj v rozpore s vykonaným dokazovaním.».

Sťažovateľka uvádza, že napriek tomu, že zdôraznila, že predmetom bol nárok na odpočet dane zo zaplatenej zálohy kúpnej ceny, a nie nárok na odpočet dane zo zaplatenia kúpnej ceny tovaru, krajský súd medzi tým nerozlišoval. Tvrdenie krajského súdu o sprievodných dokladoch k dodanému tovaru považuje sťažovateľka

za nezrozumiteľné, pretože v čase, keď zaplatila zálohovú faktúru, jej ešte nebol dodaný žiaden tovar, a preto nemohla mať ani sprievodné doklady k dodanému tovaru. Sťažovateľka uvádza, že predmetom kontroly bol mesiac september 2009, kontrola bola vykonávaná len za toto zdaňovacie obdobie, keďže daňový úrad nikdy neoznámil rozšírenie kontroly na iné zdaňovacie obdobie.

Podľa sťažovateľky v rozpore so zákonom je aj odôvodnenie krajského súdu, ktorý zamietol žalobu, na s. 8 rozsudku, keďže § 19 ods. 4 zákona o DPH sa vzťahuje na vznik daňovej povinnosti sťažovateľkinho dodávateľa (BONUS 7 s. r. o., pozn. sťažovateľky), pretože on prijal platbu pred dodaním tovaru. Dodávateľ platbu prijal, riadne zaúčtoval, príslušnú DPH priznal a odviedol správcovi dane. Sťažovateľka si uplatnila nárok na odpočítanie DPH, ktorý jej vznikol tým, že voči nej bola uplatnená DPH z tovaru, ktorý jej mal byť dodaný, pričom pri tomto tovare vznikla daňová povinnosť. Sťažovateľka uvádza, že daňová povinnosť jej dodávateľovi vznikla dňom prijatia platby, a nie vystavením zálohovej faktúry, ako to uvádza krajský súd.

Sťažovateľka tiež namietala nezákonnosť senátu krajského súdu. Podľa rozsudku senát „7S“ rozhodoval v zložení – predsedníčka senátu [REDAKOVANÉ] a členovia senátu [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], podľa zápisnice z pojednávania, ktoré bolo 30. januára 2013, sa toto vykonalo za prítomnosti predsedníčky senátu [REDAKOVANÉ] a členov senátu [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Podľa rozvrhu práce krajského súdu na rok 2013 sa [REDAKOVANÉ] stal členom senátu „7S“ od 1. marca 2013. Z uvedeného podľa sťažovateľky vyplýva, že vec nebola prerokúvaná za stáleho zloženia senátu a na pojednávaní dňa 30. januára 2013 bol členom senátu sudca, ktorý podľa rozvrhu práce nemohol byť jeho sudcom.

O odvolaní proti napadnutému rozsudku krajského súdu rozhodol najvyšší súd tak, že potvrdil napadnutý rozsudok krajského súdu. Sťažovateľka uvádza, že najvyšší súd sa stotožnil s právnymi závermi krajského súdu a vo vzťahu k nezákonnému zloženiu senátu uviedol, že senát „7S“ podľa záhlavia rozsudku vo veci rozhodol a nezaoberal sa tým, že na pojednávaní 30. januára 2013 bolo celkom iné zloženie senátu. Zastáva názor, že

najvyšší súd mal rozsudok krajského súdu zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie z dôvodu procesného pochybenia krajského súdu.

Sťažovateľka zastáva názor, že uvedeným postupom krajského súdu a následne aj postupom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Za porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu v spojení so základnými právami podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a s právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľka považuje skutočnosť, že tak rozsudok krajského súdu, ako aj rozsudok najvyššieho súdu sú arbitrárne a zjavne neodôvodnené. Sťažovateľka je toho názoru, že v predmetnej veci jej vzniklo právo a mala nárok na nadmerný odpočet DPH v mesiaci september 2009. Podľa sťažovateľky rozsudok krajského súdu je nezrozumiteľný, pretože krajský súd *«neuviedol prečo faktúra č. 20090901 zo dňa 4. 9. 2009 nemala splňať všetky zákonné náležitosti, nakoľko samotný krajský súd uviedol, že „návrh na odpočítanie dane po formálnej stránke správca dane nespochybnil“»*. Nezrozumiteľné je podľa nej aj tvrdenie krajského súdu o sprievodných dokladoch, aj jeho záver, že *„sťažovateľ nemal v čase poskytnutia preddavku k dispozícii doklad podľa § 1 ods. 1 písm. a) až d) nariadenia vlády SR č. 310/2004 Z. z., čo je podstatnou náležitosťou sprievodných dokladov prislúchajúcich k spornej faktúre za predmetné zdaňovacie obdobie“*. Krajský súd aj najvyšší súd podľa sťažovateľky pochybili, keď sa nezaoberali tým, že daňový úrad neoznámil rozšírenie daňovej kontroly na ďalšie obdobie, napriek tomu vykonával daňovú kontrolu aj za ďalšie obdobia. Podľa sťažovateľky krajský súd aj najvyšší súd pristupovali k celej veci formalisticky, v rozpore s princípom materiálneho právneho štátu. Tým, že jej nebol priznaný nadmerný odpočet, došlo aj k porušeniu jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Sťažovateľka vo vzťahu k zachovaniu lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu podľa § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení

neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uvádza, že proti rozsudku najvyššieho súdu podala dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 2 Sdo 8/2015 z 21. októbra 2015. Toto uznesenie jej bolo doručené 11. novembra 2015, preto lehota na podanie sťažnosti uplynie 11. januára 2016.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a následne vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 20. marca 2013, č. k. 7 S/56/2011-168 porušené bolo.

2. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 24. 9. 2014, č. k. 7 Sžf/14/2013 porušené bolo.

3. Základné právo sťažovateľa na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 20. marca 2013, č. k. 7 S/56/2011-168 porušené bolo.

4. Základné právo sťažovateľa na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 24. 9. 2014, č. k. 7 Sžf/14/2013 porušené bolo.

5. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 20. marca 2013, č. k. 7 S/56/2011-168 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 24. 9. 2014, č. k. 7 Sžf/14/2013 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie Krajskému súdu v Košiciach.

4. Krajský súd v Košiciach a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú povinní uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške, ktorá bude vyčíslená v písomnom vyhotovení nálezu do dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia na účet jej právneho zástupcu.“

Sudca II. senátu ústavného súdu Ladislav Orosz listom z 21. júla 2016 podľa § 27 ods. 2 zákona o ústavnom súde oznámil predsedníčke ústavného súdu skutočnosti, ktoré by mohli zakladať jeho vylúčenie z prerokovania a rozhodovania vecí vedenej pod sp. zn. Rvp 29/2016.

Pokynom predsedníčky ústavného súdu Ivetty Macejkovej z 26. júla 2016 bol návrh v súlade s čl. IV bodom 1 písm. b) rozvrhu práce ústavného súdu na rok 2016 (ďalej len „rozvrh práce“) pridelený na rozhodnutie podľa § 28 ods. 3 zákona o ústavnom súde do III. senátu.

Uznesením č. k. III. ÚS 602/2016-6 z 13. septembra 2016 III. senát ústavného súdu rozhodol, že sudca ústavného súdu Ladislav Orosz je vylúčený z výkonu sudcovskej funkcie v konaní vedenom pod sp. zn. Rvp 29/2016.

Podľa čl. II bodu 4 v spojení s čl. III bodom 1 rozvrhu práce je príslušným na rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľky senát v zložení Lajos Mészáros – predseda senátu, a sudkyne Ľudmila Gajdošíková a Marianna Mochnáčová.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu a rozsudkom najvyššieho súdu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré stanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu

Ústavný súd stabilne vo svojej judikatúre týkajúcej sa otázky právomoci ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07, II. ÚS 602/2015).

Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ je o ochrane sťažovateľkou označených práv alebo slobôd oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu bol prípustný riadny opravný prostriedok – odvolanie. Právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky vo vzťahu ku krajskému súdu mal preto najvyšší súd v rámci odvolacieho konania. Týmto je vylúčená právomoc ústavného súdu. Sťažovateľka právo podať odvolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu využila a najvyšší súd o ňom riadne rozhodol.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho súdu

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Sťažovateľka zachovanie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde odôvodňuje tým, že proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu podala dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 2 Sdo 8/2015 z 21. októbra 2015. Toto uznesenie bolo sťažovateľke doručené 11. novembra 2015, preto jej lehota na podanie sťažnosti mala uplynúť až 11. januára 2016.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Sdo 8/2015 z 21. októbra 2015 rozhodol o zastavení konania z dôvodu, že neboli splnené podmienky na konanie o dovolaní, keďže proti rozhodnutiu najvyššieho súdu podľa § 246c ods. 1 tretej vety OSP účinného v čase rozhodovania všeobecného súdu opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 246c ods. 1 OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu najvyššieho súdu opravný prostriedok nie je prípustný.

V správnom súdnictve vytvára Občiansky súdny poriadok osobitný systém opravných prostriedkov, ktorý je vymedzený odchyľne od všeobecných predpokladov prípustnosti riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku predovšetkým tým, že vylučuje niektoré rozhodnutia z prieskumu opravným súdom a zásadným vylúčením možnosti napadnúť rozhodnutie najvyššieho súdu ako súdu v správnom súdnictve akýmkoľvek opravným prostriedkom (napr. IV. ÚS 82/2012).

Proti rozsudkom, ktorými boli zamietnuté žaloby proti postupu a rozhodnutiu správneho orgánu (okrem rozsudkov najvyššieho súdu), bolo podľa § 250ja ods. 1 OSP prípustné odvolanie. Dovolanie nebolo prípustné, pretože jeho prípustnosť v § 250ja OSP nebola výslovne ustanovená.

Už na základe uvedeného podľa názoru ústavného súdu neobstojí tvrdenie sťažovateľky o zachovaní lehoty na podanie sťažnosti proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu.

Z judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že sťažovateľ nie je povinný, ale ani oprávnený pred podaním sťažnosti ústavnému súdu vzhľadom na relevantnú právnu úpravu správneho súdnictva vyčerpať dovolanie ako opravný prostriedok proti uzneseniu odvolacieho súdu. Ak tak urobí a najvyšší súd dovolacie konanie z uvedeného dôvodu zastaví, lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní v danom prípade nemôže byť považovaná za zachovanú ani vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, pretože ide o prípad, kde to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú, pretože Občiansky súdny poriadok pri ochrane tohto práva dovolanie vôbec nepripúšťa, a teda nemožno ho považovať za účinný právny prostriedok (napr. IV. ÚS 72/02, II. ÚS 218/03, II. ÚS 603/2015). Z tohto dôvodu plynutie lehoty na podanie sťažnosti proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu a postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu je relevantný deň nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť 5. novembra 2014, pričom sťažovateľka sťažnosť ústavnému súdu osobne doručila až 7. januára 2016, t. j. zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že vo veci sťažovateľky nie sú podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími sťažovateľkinými návrhmi obsiahnutými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2016